

In deze rubriek komt maandelijks een inspirerende *Eva*-vrouw aan het woord.

Tekst: INGE-MIRJAM BOSVELD Beeld: MARJAN VAN DER MEER
Styling en visagie: ILSE BRUINSMA

‘Mijn eerste missie is (pleeg)moeder zijn!’

“Vier wat je vieren kan!” Ze zegt het met overtuiging. Of het nu een typdiploma is, leren zwemmen of fietsen, in het gezin van Nieske Selles (33) worden alle mijlpalen gevierd. Naast twee ‘eigen’ kinderen hebben drie pleegkinderen hun plek in huize Selles. “We zijn echt één gezin.”

‘We konden de broertjes toch niet uit elkaar halen?’

Ze heeft het van huis uit meegekregen, het oog hebben voor de ander. “Ik kom uit een liefdevol gezin. Na twee zoons ben ik de oudste dochter in een gezin van zes. Omdat mijn moeder veel ziek was, voelde ik me als tiener heel verantwoordelijk thuis. Maar mijn ouders waren er altijd voor ons. Ons thuis was een open huis voor mensen die een periode hulp nodig hadden: een vluchteling, een verstandelijk beperkte vrouw, eenzaam in de kerk. Een tekst die mijn vader regelmatig citeerde kwam uit Psalm 68: ‘Een God die eenzaam zet in een huisgezin...’. Ik vind het heel fijn dat ik dat van huis uit heb meegekregen. Wat mij betreft is het de duidelijkste manier van evangelisatie. Nodig mensen uit aan je tafel, vier feest met ze.”

Enige voorwaarde

Al jong wordt Nieske aan het denken gezet over pleegzorg als een pleegmoeder een gastcollege verzorgt op de pabo. “Dat wil ik ook, dacht ik. Ik had toen verkeer met Allard en we hebben besproken dat het misschien wel wat voor ons was. Maar het raakte wat op een laag pitje. Ik trouwde op mijn twintigste. Vervolgens deden we wel logeeropvang voor een jongen in de weekends. Toen onze jongste 1,5 was, zijn we een cursus voor langdurige pleegzorg gaan doen bij de William Schrikker stichting. We kregen vijf avonden één-op-één training. Dat was heel intensief. Er kwamen allerlei vragen aan de orde zoals: wie ben je, hoe ben je opgevoed, hoe is je huwelijk? Tijdens die avonden hoorden we heel nieuwe dingen van elkaar. Daarnaast moesten we een lange lijst invullen met vragen zoals: mag het kind gekleurd zijn, een jongen of meisje, wel of geen geloofsovertuiging of een hazenlip hebben? Er stond echt van alles op. Uiteindelijk hebben we die lijst teruggegeven en gezegd dat ieder kind welkom was. Onze enige voorwaarde was, dat een kind jonger moest zijn dan onze eigen kinderen.

Terwijl we nog midden in de cursus zaten, kregen we al een verzoek tot plaatsing. Jayden* (toen 1) zat in een pleeggezin met zijn oudste broertje, maar kon daar niet blijven. En direct kwam onze enige voorwaarde onder druk te staan. We konden de broertjes toch niet uit elkaar halen? Ik raakte hevig aan het twijfelen. Maar middenin die worsteling, kwam onze oudste zoon (toen 5) op een avond naar beneden en plofte naast ons op de bank en zei: ‘Ik blijf wel altijd jullie oudste zoon, toch?!’ Daarmee was het voor ons duidelijk. Toch kan ik me daar nog steeds wel schuldig over voelen naar de oudste broer van Jayden* toe. In de vakantie komt hij vaak bij ons logeren. Dan vraagt hij nog altijd of hij ook bij ons mag wonen...

Het is zo mooi om te zien dat kinderen die ontredderd en beschadigd binnenkomen, opbloeien. Als je ziet dat ze zich gaan hechten en een knuffel kunnen ontvangen of zeggen: ‘Ik hou van jou.’ Moeilijk om te zien is het loyaliteitsconflict. Daar worstelen ze mee. Van wie houd ik het meeste? Welke naam wil ik dragen? Het is een identiteitscrisis waar ze hoe dan ook in terecht komen. Onze pleegzoon vermijdt het gebruik van zijn eigen achternaam. En hij noemt zijn ouders bij de voornaam. Ik kan het nog niet helemaal inschatten, maar daarachter zitten wel vragen als: wie ben ik en wie wil ik zijn?

Wat ook moeilijk is, is dat ik mijn pleegkinderen niet altijd direct begrijp. Dat frustrert me. Je eigen kinderen hebben iets van jezelf. Daardoor herken je dingen en voel je sneller iets aan. Bij onze pleegkinderen werkt dat anders. Daar moet ik meer moeite voor doen om te begrijpen waarom ze reageren zoals ze doen.

De ouders van onze pleegkinderen hebben allemaal een verstandelijke beperking waardoor ze niet voor hun kinderen kunnen zorgen. Het is echt een genera-

tieprobleem. Ze zijn zelf ook slachtoffer, bijvoorbeeld van misbruik. Daarnaast zitten ze aan de onderkant van de maatschappij. Ze missen vaak een netwerk. In onze huiskamer hebben we een foto staan van hen allemaal. Wat er ook gebeurd is, de ouders van de kinderen horen erbij, ze hebben een plek in ons hart. Elke dag bidden we voor ze. Het is zo belangrijk voor onze pleegkinderen dat wij samen door één deur kunnen. Dan hoeven zij niet te kiezen. We vertellen ze ook dat hun papa en mama veel van ze houden en dat het niet met hen te maken heeft dat ze niet bij hen kunnen wonen. Onze oudste pleegdochter wil heel graag dat er regelmatig een foto wordt gemaakt waarop ze met haar beide mama's staat. Dus dat doen we ook. Ze mag naar allebei haar moeders kijken.

Vorig jaar mei ben ik gestopt met mijn baan in het basisonderwijs. De kerst daarvoor hadden we het er samen over gehad dat ons gezin goed was zoals het was en we hadden er rust over. Maar in maart werden we gebeld door onze pleegzorgwerker. Zij had een meisje van 1,5 dat al op vier plaatsen had gewoond. Ze had problemen met hechting en gedrag. Of wij misschien...? Ik raakte bijna in paniek. ‘Ik wil dit niet horen,’ zei ik. Maar daarna heb ik toch met Allard gebeld en die stond direct open voor het verhaal. Onafhankelijk van elkaar kregen we vervolgens een tekst uit Jesaja 55:9. Ik via een mailtje met een bijbeltekst voor elke dag en Allard kreeg een kaartje van een collega. Daar staat ‘Zijn wegen zijn hoger dan onze wegen en zijn gedachten groter dan onze gedachten’. Even verderop in vers 12 staat: ‘Met blijdschap zul je uittrekken en met vreugde voorgeleid worden.’ En terwijl ik dat las, was het voor mij helemaal duidelijk. Ik moest met blijdschap mijn baan opzeggen. Als ik die bal zou loslaten, dan zag ik het zitten, dan ontstond er ruimte in mijn hoofd. Vervolgens lukte het op mijn school om binnen twee dagen de

vervanging rond te krijgen, terwijl ik een opzegtermijn van drie maanden had. Zo kwam de ene bevestiging na de andere. Na twee bezoeken kwam Lizzy* bij ons wonen. Dat is wel pittig geweest. Het vroeg veel van de andere kinderen. Ze heeft heel veel geduld, gekrabbd en geslagen. Maar we hebben dat heel open met de andere kinderen besproken. Haar situatie uitgelegd en begrip gekweekt. De kinderen benoemen nu ook dat het veel beter gaat, dat ze bijna nooit meer slaat en krabt. Daarover voelen we echt blijdschap met elkaar.

Met Jezus

Onze pleegkinderen komen alle drie uit niet-christelijke gezinnen. Het is bijzonder om te zien hoe ze bij ons met Jezus opgroeien. Soms is het ook lastig. Onze oudste pleegzoon vertelde toen hij vijf was, dat hij ook gedoopt wilde worden. Het was niet ons idee, maar wij bespraken het met zijn ouders. Die wilden het niet. Maar hij bleef het roepen. De doopdiensten werden echt ingewikkeld voor hem. Op een bepaald moment is hij zelf op de dominee afgestapt met zijn vraag en uiteindelijk heeft hij ook zelf aan zijn ouders gevraagd of het mocht. Hij wilde zo graag bij Jezus horen!

We spreken met ieder kind dagelijks onze dankbaarheid naar God uit voor hen. En de zorgen die zij hebben. We willen ook onze kwetsbaarheid en ons

Over Nieske

Nieske Selles is getrouwd met Allard (40). Ze hebben vijf kinderen: Wilrik (11), Rinze (9), Jayden* (8), Sharmin* (7) en Lizzy* (3). Nieske heeft tot mei 2014 gewerkt als basisschoolleerkracht. Ze geeft workshops en schrijft boeken over geloofsopvoeding. Begin dit jaar verschenen *Vier het samen* en een boek over pleegzorg, *Je hoeft niet te kiezen*, speciaal voor kinderen.

* De namen van de pleegkinderen zijn gefingeerd in het kader van hun privacy.

verdriet laten zien. En zo leren ze dat God altijd naast je loopt. In de geloofsopvoeding wil ik zo graag aansluiten bij de beleving van kinderen. Ik merkte dat ik daarin veel met de christelijke feesten kon. Zo is het idee voor *Vier het samen* ontstaan. Elk kind vindt het leuk om feest te vieren. Je kunt proberen er elke maaltijd een bijbeltekst in te stampen, maar dat is vrij taai. Terwijl ik aan het toeleven naar de christelijke feesten eigenlijk het complete evangelie kan ophangen. Vieren is altijd verbonden met het danken van God.

Samaritaan

Voor mij is het duidelijk mijn eerste missie om (pleeg)moeder te zijn. Mijn eerste verantwoordelijkheid ligt bij mijn gezin, mijn ouders en mijn schoonouders. De afgelopen jaren denk ik wel veel na over mijn verantwoordelijkheid naar anderen en de balans daarin. Ik voel me snel heel verantwoordelijk. Dat zie ik als een kracht, maar ook als een valkuil. Doordat ik een heel open blik heb naar mensen, voel ik snel aan waar een ander mee zit. Als ik zie dat mensen zorgen hebben, wil ik er alles aan doen om ze weer gelukkig te maken. Als een ander een probleem heeft, heb ik het ook. Ik zuig hun probleem als het ware naar binnen. Ik geloof dat gebed het krachtigste wapen is, maar ik wil ook graag iets doen. Ik doe nooit niks. Maar mijn hoofd wil meer dan mijn lichaam kan. Op een gegeven moment liep ik daardoor tegen mijn eigen grenzen aan. Ik kreeg last van hyperventilatie en nekklachten. De afgelopen jaren probeer ik het creëren van rust en stilte echt te waarderen. Maar ik ben daarin nog op weg. Wat me ook heeft geholpen is een

preek over de barmhartige Samaritaan, anderhalf jaar geleden. De Samaritaan nam de gewonde reiziger die hij vond wel mee naar de herberg en zorgde dat hij zorg kreeg, maar daarna ging hij weer verder. Zo mag ik doen wat ik kan, maar ik mag ook kijken of er anderen zijn die kunnen zorgen voor iemand. Zo had ik zorgen om de moeder van onze jongste pleegdochter. Ik ben eindeloos aan het bellen geweest om mensen te vinden die haar konden helpen en uiteindelijk vond ik een echtpaar bij haar in de buurt. God gebruikt ook mensen om weer anderen in te zetten. Hij laat het ook niet los, God heeft het allang in zijn hand.”

Extra:

Lees in *Eva's Agenda* meer over *Vier het samen*, met je gezin toeleven naar de christelijke feestdagen.

Uit: *Je hoeft niet te kiezen*

“Vandaag komt mama op bezoek. Mama hoort hier niet, vindt Lieke. Dit is haar huis, niet mama's huis. Toch wil Lieke mama wel graag zien. Ze houdt haar pasfoto goed vast. Die gaat ze straks geven.”

Op 20 juni is Nieske te gast in het radioprogramma *Open Huis Weekend*. 12.00 - 14.00 uur, NPO Radio 5.

‘Ze mag naar allebei haar moeders kijken’